

Rozhovor s osobnosťou mesiaca

Emíliou Ramirez

Emília Ramirez sa narodila v Trnave. Vyštudovala Strednú zdravotnícku školu v Trnave. Po skončení štúdia pracovala 6 rokov vo Fakultnej nemocnici Staré Mesto - Bratislava na I. neurologickej klinike.

Po návrate z materskej dovolenky začala pracovať v diabetologickej a endokrinologickej ambulancii u MUDr. Jozefa Lacku v Trnave, kde pôsobí dodnes. Popri práci si zvyšuje vzdelanie špecializačným štúdiom na SZU v Bratislave v odbore vnútorné lekárstvo a zároveň s doktorom Lackom spolupracuje na klinických štúdiách.

Čo vás priviedlo k štúdiu na zdravotnej škole a k práci zdravotnej sestry? Bol to odjakživa váš sen alebo vás inšpiroval nejaký vzor?

Odmalička ma to ťahalo k zdravotníctvu a povolaniu sestry, pretože mama i teta pracovali v tejto oblasti. Už ako malá som ošetrovala môjho plyšového macíka. Po skončení základnej školy padla moja voľba na strednú zdravotnícku školu. Stredná škola ma bavila, no najšťastnejšia som bola na praxi. Dokonca sa mi splnil sen, že som mohla asistovať pri operácii.

Čo je podľa vás najdôležitejšie v prístupe k pacientovi, ktorému bol práve diagnostikovaný diabetes, aby ste si získali jeho dôveru a motivovali ho k spolupráci?

Najdôležitejšia je určite trpezlivosť a empatia. Vždy pomôže aj taká maličkosť, ako je milý úsmev. Zároveň treba dôležité informácie podať pacientom s pokojom a vľúdnym slovom. Treba si uvedomiť, že každý z nás môže byť raz pacientom...

Diabetes mellitus je chronické celoživotné ochorenie. S vašimi pacientmi sa stretávate dlhé roky, ste svedkami ich životných príbehov. Ktorý pacient bol pre vás najväčšou výzvou?

Každý človek s diabetom je pre mňa svojím spôsobom výzvou. Niektorí reagujú na oznámenie diagnózy agresívne, iní apaticky alebo vystrašene. Treba si uvedomiť, že toto ochorenie postihuje ľudí vo všetkých vekových skupinách a v každej životnej etape so sebou prináša nejakú zmenu životného štýlu. Je potrebné, aby to ľudia s diabetom pochopili, a aj preto sa snažím ku každému pristupovať ľudsky a s pochopením.

2

Patríte medzi mladé progresívne sestry, ktoré vzdelávaniu ľudí s diabetom venujú veľké úsilie. V čom spočíva tajomstvo vašej trpezlivosti, láskavosti a energie?

Energiu mi dodáva moja rodina. V každom staršom človeku si predstavím svoju starú mamu, a preto sa snažím k ľuďom pristupovať tak, ako by som si želala, aby pristupovali k mojej rodine. Pri mladších si predstavím seba, ako by som asi reagovala ja. Určite by som potrebovala počuť slová ako: Chápem vás, viem že to bude pre vás zo začiatku ťažké, ale spolu to zvládneme...

Denne sa stretávate s pacientmi, ktorí začali myslieť na svoje zdravie príliš neskoro. Dovoľte nám preto otázku, ako si udržiavate kondíciu a čo robíte pre svoje zdravie?

Keď je pekné počasie, chodím domov z práce pešo. Cestou som myšlienkami sama so sebou. Občas zájdem s dcérou do športového areálu. Mám rada ovocie a zeleninu, sú dennou súčasťou môjho jedálneho lístka. V lete rada plávam a v zime sa sánkujem.

Keby ste mali dať radu mladšej kolegyni, ktorá iba začína pracovať v diabetologickej ambulancii, aká by bola?

„Bud' vždy milá a trpezlivá. Naštuduj si potrebné informácie. Nikdy nevieš, čo sa ťa pacient spýta. Musíš mu vedieť odpovedať a všetko vysvetliť. Niekedy aj trikrát, čo je v poriadku, ale vždy pokojne.“

3

Prezradte nám na záver niečo zo svojej životnej filozofie. Čo vás naplňa šťastím, ako relaxujete a kde dobíjate baterky?

Relaxujem pri dobrej knihe s vyloženými nohami. Aktívnym relaxom je pre mňa pobyt v prírode. Mám rada históriu, návštevy našich slovenských hradov a zámkov. Na turistike sa vždy dobijem novou energiou. Som šťastná, že mám prácu, ktorá ma naplňa, dáva mi zmysel a pri ktorej mám čas aj na svoju rodinu.

Ďakujeme za rozhovor

Odborná redakcia DIA News